

Σωτηρία της χώρας σημαίνει σωτηρία της κοινωνικής πλειοψηφίας

του Γιάννη Μηλιού

Οι πολιτικές της λιτότητας που άσκησαν για μια πενταετία η ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ έφτασαν στα όριά τους καθώς απέτυχαν παταγωδώς στους διακηρυγμένους στόχους τους:

Παρουσίασαν την κατάργηση των συλλογικών διαπραγματεύσεων και των εργασιακών δικαιωμάτων ως μέσο για την αύξηση της απασχόλησης, και η ανεργία εκτινάχθηκε, ωθώντας μια μεγάλη μερίδα της μορφωμένης νεολαίας μας στη μετανάστευση, στερώντας από τη χώρα πολύτιμους ανθρώπινους πόρους.

Παρουσίασαν τη μείωση των μισθών, των συντάξεων, της κοινωνικής προστασίας ως μέσο για την ανάπτυξη, και οι επενδύσεις συρρικνώθηκαν, το ΑΕΠ μειώθηκε δραματικά, η χώρα έχασε πάνω από το ένα τέταρτο του προϊόντος της.

Παρουσίασαν τη συρρίκνωση του όποιου κοινωνικού κράτους ως τη μέθοδο για να καταστεί βιώσιμο το δημόσιο χρέος, και αυτό εκτινάχθηκε από 120% σε περίπου 180% του ΑΕΠ.

Τα κόμματα που άσκησαν τις πολιτικές αυτές έχασαν την εμπιστοσύνη του κόσμου και αυτό καθόρισε τελικά την αδυναμία της κυβέρνησης Σαμαρά-Βενιζέλου να εκλέξει Πρόεδρο της Δημοκρατίας. Η ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ το γνωρίζουν αυτό και γι' αυτό εγκαταλείπουν όλο και περισσότερο τα «θετικά επιχειρήματα» υπέρ της πολιτικής που άσκησαν, όλο και λιγότερο διακηρύσσουν το «τέλος των Μνημονίων» (μέσα από τη συνέχιση των ίδιων μνημονιακών πολιτικών) και όλο και περισσότερο καταφεύγουν σε «άκυρα επιχειρήματα» κινδυνολογίας και «επερχόμενων καταστροφών» (αν καταργηθούν οι μνημονιακές πολιτικές), επιδιώκοντας απελπισμένα να τροφοδοτήσουν τη δυσπιστία και το άγχος, ώστε να παραλύσει η θετική σκέψη των Ελλήνων πολιτών.

Όμως η αρνητική προπαγάνδα θα πέσει στο κενό. Ο ελληνικός λαός έχει πλέον κατανοήσει ότι οι πολιτικές λιτότητας δεν αποτελούν εθνικές πολιτικές. Αντίθετα κατανοούν ότι πρόκειται για άδικες-ταξικές πολιτικές, συνιστούν ένα «ριζικό πρόγραμμα» συγκέντρωσης εξουσίας, πλούτου και εισοδήματος στα χέρια μιας μικρής ολιγαρχίας, ένα «πρόγραμμα» ταχύτατης διεύρυνσης και θεσμικής θωράκισης των κοινωνικών ανισοτήτων.

Έφτασαν στο σημείο να υπονομεύουν ανοιχτά τη χώρα και την οικονομία, να μιλούν ακόμα «για κλείσιμο της στρόφιγγας χρηματοδότησης προς τις τράπεζες», αν αλλάξει η πολιτική. Αυτό είναι όμως αδιανόητο. Αν η ΕΚΤ έκλεινε τη στρόφιγγα χρηματοδότησης προς τις ελληνικές τράπεζες, οι οποίες μάλιστα πέρασαν πρόσφατα επιτυχώς τα «τεστ αντοχής» της ΕΚΤ, η καταστροφή για την ευρωπαϊκή και παγκόσμια οικονομία θα ήταν ασύγκριτα μεγαλύτερη από εκείνη που προκλήθηκε όταν αφέθηκε να χρεοκοπήσει η Lehman Brothers. Κανένας εχέφρων δεν πυροβολεί τα πόδια του.

Η κυβέρνηση της Αριστεράς έρχεται για να εκπροσωπήσει τα συμφέροντα της πλειοψηφίας, δεν μπορεί να συμβιβαστεί με τη συνέχιση των πολιτικών της λιτότητας, που δημιουργούν συνθήκες ζόφου για τους πολλούς. Το ζητούμενο είναι όχι η επιστροφή στο παρελθόν, αλλά μια κοινωνία αλληλεγγύης και μια ανάπτυξη που βελτιώνει τη ζωή όσων συμβάλλουν σ' αυτήν, μια ανάπτυξη που δεν θα έχει ως προϋπόθεση τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό των λίγων σε βάρος του κοινωνικού συνόλου.

Οι βασικοί άξονες του Προγράμματός μας, που θέτουμε στην κρίση του ελληνικού λαού, είναι η αντιμετώπιση της ανθρωπιστικής κρίσης, η επανεκκίνηση της οικονομίας με αντιμετώπιση του προβλήματος του ιδιωτικού χρέους προς το Δημόσιο και τις τράπεζες, η αποκατάσταση της διαπραγματευτικής ικανότητας και της αξιοπρεπούς διαβίωσης των εργαζομένων αρχίζοντας από το κατώτατο επίπεδο, η μεταρρύθμιση του κράτους με τη διεύρυνση της δημοκρατίας και τη θεσμική διαφάνεια.

Από εκεί και πέρα υπάρχει το ζήτημα της διαπραγμάτευσης του δημόσιου χρέους. Πρόκειται για πρόβλημα ευρωπαϊκό, που πλήττει όχι μόνο την Ελλάδα αλλά την Ευρωζώνη ως σύνολο. Θα το ανοίξουμε ως αυτό ακριβώς που είναι, ευρωπαϊκό ζήτημα. Οι συνθήκες έχουν ωριμάσει, οι ευρωπαϊκές οικονομίες του Νότου δεν μπορούν να στερούνται πόρους που ξεπερνούν το 4% του ΑΕΠ για να αποπληρώνουν ένα χρέος που διαρκώς επιδεινώνεται. Αυτές είναι πολιτικές που στραγγαλίζουν τους εργαζόμενους και τις μεσαίες τάξεις προς όφελος μιας μικρής ολιγαρχίας.

Μιλάμε για αλλαγή πολιτικής και για διαπραγμάτευση. Η διαπραγμάτευση εμπεριέχει ένταση, αλλά δεν πρόκειται για «πόλεμο», όπου η μία πλευρά προσπαθεί να καταστρέψει την άλλη. Διαπραγμάτευση σημαίνει αντιπαράθεση σε ένα πλαίσιο όπου μπορεί να υπάρξει συμφωνία. Όλοι γνωρίζουν πόσο καταστροφικό θα ήταν για την Ευρωζώνη ολόκληρη, για την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα, για το μέλλον της

Ευρώπης, αν μια ή περισσότερες χώρες υποχρεώνονταν σε χρεοστάσιο, μόνο και μόνο για να συνεχίσουν κάποιες οικονομικές ελίτ να πλουτίζουν μέσα στην κρίση σε βάρος της κοινωνικής πλειοψηφίας. Προφανώς κάποιες χώρες, που στηρίζουν τα συμφέροντα των νεοφιλελεύθερων ευρωπαϊκών ελίτ, θα προσέλθουν στη διαπραγμάτευση λέγοντας ότι όσα διεκδικούμε για τον λαό και τη χώρα «δεν γίνονται». Αυτό σημαίνει απλώς ότι η διαπραγμάτευση θα συνεχιστεί. Όμως το ζήτημα δεν είναι διμερές, π.χ. ανάμεσα στην Ελλάδα και τη Γερμανία, αλλά ευρωπαϊκό, και ήδη το τοπίο στην Ευρώπη αλλάζει, καθώς οι νεοφιλελεύθερες στρατηγικές αμφισβητούνται παντού.

Θα καθίσουμε στο τραπέζι με τους εταίρους και δανειστές μας και θα συμφωνήσουμε σε μια αναδιάρθρωση του χρέους, η οποία όμως δεν θα επιβάλλει πολιτικές λιτότητας. Δημοσιονομική ισορροπία δεν σημαίνει λιτότητα, όπως υποστηρίζουν οι συντηρητικές δυνάμεις. Η Ελλάδα είναι ένα ανεξάρτητο κυρίαρχο δημοκρατικό κράτος και η πολιτική που θα ακολουθήσει για να επιτύχει τους δημοσιονομικούς της στόχους θα κριθεί από την επικείμενη επιλογή του ελληνικού λαού.